

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 129.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789609904/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

Dagen, og det Andets Opmærksomhed var aldeles absorberet ved en uforkammet Tigger, der paa en paatrængende Maade var fulgt efter dem, og ikke engang vilde gaae, efterat Juristen, for at skaane Damerne især Fru Lind, som lod til at befinde sig høist ilde ved dette Følgeskab, havde overtraadt sine Principer i saa Henseende og givet ham otte Skilling. Saaledes mødtes de til en gjensidig ubehagelig Overraskelse. Vilhelm vilde hurtig passere forbi; men Capitainen fandt det rigtigst at sige et Par Ord til Fru St. Clair og standsede; Augusta havde ondt ved at holde Felix tilbage, der i sit Raseri over at see Juristen med Emilie under Armen, vilde styrte løs paa ham, da pludselig Fru Lind gjenkjendte hende og udbrød:

Ah det er saadant Selskab, Hr. Capitainen foretrækker for vort; kom kjære Svigerinde, lad os gaae; thi vi have ikke isinde, at encaillere os med en Jomfru, der løber paa Gaden ved Nattetid med unge Herrer.

Der blev en almindelig Forstyrrelse.

Hvad behager, skreg Justitsraaden; ja sand for Herren, min Kone har Ret; og denne Herre, som torterede mig, jeg kjendte ham strax forleden. De kan maaskee erindre, Capitain Jespersen –

Man talte i Munden paa hinanden. Fru St. Clair var forvirret, Fru Lind gav den fornærmede Dyd; hendes Mand snakkede, Capitainen bandede, Cancellisten udbad sig Ordet, Vilhelm var rasende, Augusta græd, Felix var ulykkelig og Emilie forlegen. Capitainen skreg høiest; men Vilhelm traadte imellem, og idet han tog Augusta ved Haanden og slog hendes Slør tilside, saa man saae Taarerne, der løb ned ad hendes liigblege Kinder, sagde han med en Stemme, der forbød enhver Afbrydelse:

Denne Pige er min Forlovede, og hvis De, Fru Lind, endnu blot med en Mine fornærmer hende, da maa De være vis paa at have en Forsvarer, der kan slaes med mig; thi, ved Himlen, De tvinger mig ellers til, hvad jeg beder Gud bevare mig fra, at insultere et Fruentimmer.

Fru Lind vilde maaskee have svaret; men idetsamme udstødte Augusta et Skrig og klyngede sig op til Vilhelm med alle Rædselens Træk præget i sit Aasyn. Vilhelm fulgte hendes Bliks Retning, og hurtigere end det kan fortælles rev han sig fra hende, sprang med et Sæt over Grøvten og trængte sig igjennem Buskene, der stod paa den anden Side. Forvirringen blev afløst af en Forbauselse, der langtfra

formindskedes, da Capitainen og Felix paa et Vink fra Augusta hurtigt fulgte efter. Selskabet stod nogle Øieblikke raadvild; men fortsatte derpaa sin Spadseregang, imens Cancellisten søgte om Ord og Justitsraaden havde for mange til at forklare dette Tilfælde med. Men Emilie vendte sig om, og da hun saae Augusta næsten afmægtig støtte sig mod et Træ, løb hun tilbage, og kom tidsnok for at gribe hende i sit Fald. De Andre kaldte paa hende, men hun raabte:

Moder, kom dog; hun døer hvis vi ikke hjælpe hende.

Fru St. Clair kom til og løftede hendes Hat og Kaabe af, imedens Emilie gned hende med Sne i Tindingerne; endelig kom hun igjen til Besindelse.

Vær nu blot rolig, sagde Emilie, nu kommer Deres Selskab strax. Moder, gaa Du, de Andre vente; jeg løber hurtig efter Jer. Hører De, nu kommer de over Marken. Lad mig hjælpe Dem Deres Kaabe paa igjen. Hvor De ryster; der, tag min Flacon, at De ikke skal faae ondt.

Og saaledes søgte hun med venlige Ord, at berolige den, hendes Tante nys havde forhaaet, og som nu sad rystende over hele Legemet, men med Øret vendt imod Jorden, for at opfange den mindste Lyd. Endelig sagde hun:

Ja, det er ham der kommer, Gud være lovet. Og Dem, vedblev hun, idet hun tog Emilies Haand og trykkede den til sine Læber, hvorledes skal jeg takke Dem?

Taarerne løb ned ad hendes Kinder. Emilie bøiede sig imod hende og kysede hende; men idetsamme knagede Buskene for Felix, der brød sig en Gjennemgang, og hun løb hurtig ned ad Stien efter sit Selskab, der flere Gange utaalmodigt havde kaldt paa hende, og tilsidst havde ladet Cancellisten gaae hende imøde.

Den unge Hr. Jespersen ledsagede Damerne til Fru St. Clairs Huus, hvor han forlod dem, for efter Sædvane at reflectere over det Passerede og forberede sig til sit Aftencursus. Justitsraadinden med Raaden stege op med, for endvidere at udbrede sig over det Forefaldne. De sædvanlige Striklerier imellem Tanten og Niecen begyndte, og alle Fru St. Clairs Bestræbelser uaget fortsattes de stedse hæftigere og hæftigere. Tilsidst sagde Fru Lind, da hendes Svigerinde igjen havde gjort et Forsøg paa at gaae imellem:

Nei, min kjære Julie, det er og bliver en Feil af Dig; et saadant Fruentimmer maa man overlade til sin Skjæbne, og Du burde have taget Din Datter bort derfra, istedetfor at hjælpe med.